

A szomszéd tiltakozott, a Zöldek nem!

-Kamu volt – állapítottuk meg a Zengőre érve, mikor csupán két cross-motoros srácot találtunk a Zöldek tüntetése helyett. Csalódottság? Nem, az azért nem volt, hiszen nem ezért jöttünk ide. Az azonban megnyugtató, hogy a természetvédegetők a lokátor állomás elleni tiltakozásuk minél nyomatékosabb kifejezése érdekében egy jól megtermett, életerős bükkfát tepertek le, keresztbe az úton, hogy minél körülményesebb legyen a hétvégén az ötgyerekes családnak felkapaszkodni a kilátóhoz. Mert az biztos, hogy az a szerencsétlen fa, még ha oly nagy is, mint amilyen, akkor sem okoz túl nagy munkát egy frankó munkagépnek, amiből – gondolom én merészen – nem lesz hiány, ha az a vitatott építkezés valaha elkezdődik.

Na, sebjaj. Voltak a Zöldikék helyett réti sasok. (Nem hivatalos, de megbízható források szerint azok voltak, bár a csapatnak akadt olyan tagja is, aki nem is látta őket. Mindenki hisz, amit akar.) Gyönyörű kilátás, frankó séta. Ahogy azt már megszokhattuk Ottó barátunk túráin. Kis nyalánság a ritka, de szép dolgok kedvelőinek: tojás- és szalma-múzeum. Leírhatatlanul szép, mesteri munkák. Kár, hogy a sofőrnek sietnie kellett, s ezért nekünk is. (Erről a szervezés nem tehet, nem is valamiféle panasznak szánom ezért az iménti megjegyzést.)

Szóval a sofőrünk. Ő is megér egy mondatot. Kedves volt, mindaddig, amíg ki nem derült, hogy a kulcsos-házhoz vezető 500 méteres úton, amennyiben nem akarja összesározni a kerekeket, akkor bizony ki kell tolatnia. Hát mérges lett. Talán nem kell ecsetelnünk, bennünket ez rendkívüli módon hidegen hagyott. Legalább annyira, mint az a tíz liter víz, amit a házikónk, (szórakoztató centrumunk) szomszédságában lakó, rendkívül kedves, modoros, mellesleg félelmet nem is ismerő szomszéd lötytyintett a tűzünkre úgy tizenegy óra tájékán. Lohálta a száján kifelé a szitokszavakat, meg részletezte, hogy hol

és kivel mit... Biztos volt abban, hogy itt senki őt nem bánthatja. Na én ebben egyáltalán nem voltam olyan biztos. Amikor a domboldalon hömpölygött lefelé, kezében a számára felemelhetetlen nehézségűnek tűnő vödörrel, már akkor is beszélt azokkal a szemével, amik voltak neki. Látszott, itt nincs menekvés. Bűnhődünk kell minden elkövetett bűnünkért, de legalábbis elgondolkozni azon, hogy mi a különbség az üvöltözés és a nótázás között. Mert ő, na ő tudja. Én egyébként meglepően jól szórakoztam az ártatlanon, akit szerintem nem sok választott el egy jókora veréstől, ami a gondnok néni szerint rá is férne egyébként. Na de róla, mármint a gondnok-néniről ne is beszéljünk. Ha egy csepp jóindulat van a kisasszonyban, akkor azért csak szól, hogy egy ilyen édes szomszéd lakik a kert mellett. Lehet, hogy akkor még több hangerőt szerelünk fel Süsü gitárjára és bele a torkába. Visszatérve a vízhez, ami ráfröccsent a tűzre, ami egyébként minden bizonnyal a zenebona okozója volt, olyan sebességgel vált gőzzé, hogy ez még jobban megerősített bennünket abban, hogy a szomszéd a hülye, és mi vagyunk a világ legjobb srácai, hogy ilyen későn is hajlandóak vagyunk szórakoztatni egy egész falut. Az említett tűzoltónak védelmére szóljon, hogy a vödörös affér előtt már két alkalommal jelezte nekünk és anyukáinknak is, hogy nem tud aludni, úgyhogy... Volt, aki nagyon kedvesen invitálta ugyan őt is és családját is, fogyasszanak velünk, mégis úgy döntött, ennek véget kell vetnie. A parázs viszont, melyet kísérő tanáraink pumpáltak pokoli méretűre, felhasználva ehhez a turistatelep jövő évi tűzifa-készletét is, olyan szinten elolthatatlannak bizonyult, hogy a vízre csupán apró köhintéssel reagált. A kedvünk viszont elszállt. Meg az agyunk is – néhány pillanatra.

Lehet szőni a gonosz terveket holnapra. Jelzem, semmi nem lett belőlük. Nem a

békülési szándék miatt, csupán csak
minek?

Na lépünk túl ezen!

Kirándultunk egyet másnap is. Szépen
körüljártuk a falut. A végén jutalomfagyit
toltunk az arcunkba. Jó volt. Este pedig
hagytuk aludni a szomszédot (!). Nemes
gesztus, nem?

Komótos hazamenetel nem éppen korai
keléssel – ez nem panasz.

Pécsett még pezsgő-múzeumba is
eljuthattunk. Ittunk is mindenkinek az
egészségére, még a szomszédéra is. Na jó,
az övére lehet, hogy nem. Ajánlom
egyébként mindenkinek ezt a múzeumot,
mert iszonyatosan szép és gigantikus, már
amennyire az lehet valami a föld alatt, tele
mindenféle penészekkel.

Az útvonalválasztás, a látottak, az egész
túra Ottó barátunk munkáját dicséri.

Köszönet ezért Neked, Ottó.

És nem utolsó sorban köszönet
tanárainknak, nem csak a tűz táplálásában
betöltött pótolhatatlan szerepükért, hanem
Boresznek a klassz képekért, Igazgató
Úrnak pedig a meglepetés-reggeliért.
Egyébként is mindenkinek köszi, hogy
eljött, ott volt, s hozzájárult, hogy egy
újabb klassz hétvégét tölthessünk együtt.